

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ... ΚΟΚΑΛΟ!

(Μαρία Κίτρα)

ΑΦΗΓΗΣΗ

Μια φορά και δυο καιρούς, στην κορφή ενός βουνού και μακριά από τους ανθρώπους, ζούσε η μάγισσα Παράκακη. Μια μάγισσα που δεν ξέρουμε στα σίγουρα αν είναι καλή ή κακή. Μας έχει μπερδέψει λιγάκι. Κακό δεν έχει κάνει σε κανέναν αν και μερικές φορές με την πονηριά της δημιουργεί μπελάδες. Να όπως τώρα, που επειδή νομίζει πως μισεί τον Άγιο Βασίλη θέλει να τον εξαφανίσει! Γιατί τον μισεί; Μα επειδή όλος ο κόσμος και κυρίως τα μικρά παιδάκια τον αγαπούν πολύ ενώ την ίδια κανέναν. Έχει λοιπόν στο μυαλουδάκι της ένα σχέδιο πονηρό, που άμα πετύχει θα πάρει εκείνη τη θέση του κι έτσι πιστεύει πως όλοι θα αγαπήσουν την ίδια. Για να δούμε όμως τι μαγειρεύει μέσα στο σκοτεινό της εργαστήριο...

ΣΚΗΝΗ 1η

Παράκακη

`Αμπρα κατάμπρα, λούμπα τουλούμπα! Τίποτα! `Αμπρα κατάμπρα, λούμπα τουλούμπα. Αααα, δεν μου βγαίνει. `Ισως χρειάζεται κάτι άλλο. Κακοκοράκι... Κακοκοράκι....

Κακοκοράκι

Στις διαταγές σου μάγισσα Παράκακη; Κρα-κρα

Παράκακη

Δε μου λες. Μήπως σου βρίσκονται τίποτα βατραχοπόδαρα;

Κακοκοράκι

Αχ, μόλις τα βούτηξα στο γάλα μου. Sorry! Τι τα θες; Κρα-κρα

Παράκακη:

Φτιάχνω ένα μαγικό φίλτρο για τον `Αγιο Βασίλη μα δεν μου πετυχαίνει.

Κακοκοράκι:

Τι φίλτρο; Για να αδυνατίσει;

Παράκακη:

Καλέ, κοράκι είσαι εσύ ή μπούφος; `Οχι βέβαια για να αδυνατίσει αλλά για να κοιμηθεί.

Κακοκοράκι:

Γιατί, αϋπνίες έχει;

Παράκακη:

Αααα! Θα σε ασπρίσω στο ξύλο. Τι λες τώρα; Θέλω να φτιάξω ένα φίλτρο που μόλις το πει θα μείνει κόκαλο. `Ετσι δεν θα μοιράσει τα δώρα στα παιδιά. Και τότε θα πάρω εγώ τη θέση του. Κι όλοι εμένα θ' αγαπήσουν.

Κακοκοράκι:

Ε, και τι τα θες τα βατραχοπόδαρα; Αυτά μόνο με το γάλα τρώγονται. Ξέρω εγώ μια συνταγή μα είναι κομματάκι δύσκολη.

Παράκακη:

Αλήθεια; Αχ, πες τη μου κι αν πετύχει θα σε κάνω ... καναρίνι!

Κακοκοράκι:

Α κρα, κρα, κρα, κρα, δεν μου πάνε τα κίτρινα!

Παράκακη:

Καλά, καλά. Θα σε κάνω ... παπαγάλο!

Κακοκοράκι:

Σιγά μην με κάνεις και ... παπα-άγγλο!

Παράκακη:

Ωωωωχ! Θα μου πεις επιτέλους ή θα σε κάνω κάμπια;

Κακοκοράκι:

Εντάξει, εντάξει. Λοιπόν άκου τι χρειάζεσαι: Την οδοντογλυφίδα του καλού Λύκου, το σιρόπι της Κοκκινোসκουφίτσας, τη μύτη του Πινόκιο, τα μούσια από τους 7 νάνους και τα κραγιόν από τους αγγέλους του Τσάρλι!

Παράκακη:

Και τι θα τα κάνω όλα αυτά;

Κακοκοράκι:

Τα βράζεις σε χαμηλή φωτιά στο καζάνι και μόλις αρπάξουν τα σβήνεις με κρασί!

Παράκακη:

Καταπληκτικό! Το λοιπόν, μη χάνουμε καιρό, φώναξέ μου τους Κακικάντζαρους.
Γρήγορα.

Κακοκοράκι.

Αμέσως μάγισσα

Μπαίνουν οι Κακικάντζαροι στη σκηνή σε παρέλαση τραγουδώντας το «Είμαστε, είμαστε, είμαστε κακοί...» Μόλις τελειώσουν στέκονται προσοχή

Κακικάντζαροι:

Μάλιστα μάγισσα!

Παράκακη:

Λοιπόν Κακικάντζαροι, θέλω τη βοήθειά σας.

Κακικάντζαροι:

Μάλιστα μάγισσα!

Η μάγισσα Παράκακη εξηγεί χαμηλόφωνα

Παράκακη:

Καταλάβετε;

Κακικάντζαροι:

Μάλιστα μάγισσα!

Παράκακη:

Μπααα, κόλλησε η βελόνα! `Αντε πηγαίνετε τώρα!

Κακικάντζαροι:

Μάλιστα μάγισσα!

Οι κακικάντζαροι και η μάγισσα φεύγουν από τη σκηνή. Οι βοηθοί αλλάζουν το σκηνικό.

Αφήγηση

Να λοιπόν που το σχέδιο της μάγισσας Παράκακης έμπαινε σιγά – σιγά σε εφαρμογή χωρίς κανείς να γνωρίζει τα σχέδιά της. Κι ενώ εκείνη περίμενε γεμάτη αγωνία, λίγο πιο κάτω έκαναν αμέριμνοι τη βόλτα τους ο καλός-Λύκος και η Κοκκινোসκουφίτσα...

ΣΚΗΝΗ 2^η

Καλός Λύκος:

Μμμμ! Ωραίο φαγητό φάγαμε. Και τι κυριλέ εστιατόριο, με το πιάνο του, τα ορεκτικά του, τη σαλάτα του σεφ... Ε, δε συμφωνείς Κοκκινোসκουφίτσα;

Κοκκινোসκουφίτσα:

Μα και βέβαιααααα ααααπού!

Καλός Λύκος:

Τι έπαθες πια; `Ολο αψού και αψού είσαι!

Κοκκινোসκουφίτσα:

`Εχω αλλεργία στους λύκους και πίνω τούτο το σιρόπι. Ξέρεις, είναι κληρονομικό. Το είχε κι η γιαγιά μου.

Καλός Λύκος:

Αλήθεια; Κι εγώ κληρονόμησα από τον παππού μου αυτή την οδοντογλυφίδα και την προσέχω σαν τα μούσια μου. Και τώρα που μου έχει κολλήσει ένα κρέας στο δόντι θα τη χρησιμοποίησω.

Κοκκινোসκουφίτσα:

Καλάααααα – αψού - κάνεις. Κι εγώ προσέχω το σιρόπι μου. Δεν μπορώ χωρίς αυτό.

Καλός Λύκος:

Δε μου λες Κοκκινোসκουφίτσα μου. Θέλεις να σου δείξω τη συλλογή μου από πεταλούδες και σαύρες;

Κοκκινোসκουφίτσα;

Το ρωτάς Μα και βέβαια καλέ μου Λύκε.

Αφήγηση:

Και καθώς ο καλός Λύκος έδειχνε την περίφημη συλλογή του από πεταλούδες και σαύρες στην Κοκκινোসκουφίτσα, οι Κακικάντζαροι ήρθαν από πίσω αθόρυβα πατώντας στις καλτσούλες τους κι έκλεψαν την οδοντογλυφίδα του Λύκου και το σιρόπι της Κοκκινোসκουφίτσας. Η ώρα είχε περάσει, ο ήλιος είχε νυστάξει και πήγαινε προς τη δύση, ενώ το φεγγαράκι φρέσκο – φρέσκο ανέβαινε στον ουρανό να φωτίσει την πλάση

(Περνά από μπροστά ένα ρολόι...)

Κοκκινোসκουφίτσα:

Πω – πω! Πέρασε η ώρα. Φεύγουμε Λύκε μου γιατί έχω μια εργασία στο «Σκέφτομαι κι άμα θέλω.. γράφω» αύριο;

Καλός Λύκος:

Ναι, ναι. Κι εγώ θέλω να δω το «Χορεύοντας με τους λύκους» στην τηλεόραση. Κάτσε να πάρω την οδοντογλυφίδα μου.... Κοκκινোসκουφίτσα, πού είναι η οδοντογλυφίδα μου;

Κοκκινোসκουφίτσα:

Και πού θες να ξέρω εγώ; Αααα, καλέ Λύκε πού είναι το σιρόπι μου;

Καλός Λύκος;

Δεν έχω ιδέα. Μήπως το ήπιες όλο και ντοπαρίστηκες;

Κοκκινোসκουφίτσα:

Εσύ μου το πήρες! Φερ'το μου πίσω! Είσαι κακός τελικά.

Καλός Λύκος:

Κι εσύ μου πήρες την οδοντογλυφίδα μου για να μ' εκδικηθείς επειδή παλιά ο παππούς μου έφαγε τη γιαγιά σου. Και χάλασε και τη δίαίτά του!

Κοκκινোসκουφίτσα:

Είσαι κακός, είσαι κακός, είσαι κακός!!!!

Καλός Λύκος:

Κι εσύ είσαι στρίγκλα, είσαι στρίγκλα, είσαι στρίγκλα.